

Kuharica.

Čakaj le, tatinski deček“,
Kuharica govori,
In kuhalnico srdito
Nad glavó mu zavihti:

Lonce Rezika zalije,
Suh na ogenj vrže panj.
„Čudno, kurim in zalivam,
V loncih pa je vedno manj!“

In na vrt po peteršiljčka
Teče: „To okus je moj!“
Vrne se, pogleda v lonce:
„Prazni skoro so, o joj!“

Ona se jezi, a v kotu
Smeje se nekdo skrivaj.
„Ti si, Lojzek, tukaj notri?
No, vse jasno mi je zdaj.

„Možkim v kuhinji opravka
Ni še bilo in ne bo,
Da zaslužijo kosilo,
V gozd, na polje naj gredó!“

Greg. Gornik.

Robinzoni.

(Igrica v treh dejanjih. — Spisal Svečan.)

(Konec.)

II. prizor.

Prejšnja. Veharjev oče (vstopi.)

Oče (vrže klobuk na mizo.) Vse zamàn! Letal sem okoli, kakor bi bil neumen; pa nikjer ni najmanjšega sledú o otrocih. Ta pravi, da jih je videl tam, — oni zopet trdi, da jih je srečal drugje, — in vsakomur se le dozdeva, da so bili naši in Mlinarjevi; zdaj pa verjem, komur hočeš... Ponoči se jih ne dá nikjer iskati; počakati moramo do jutri zjutraj; potem se bo videlo, kakó in kaj. Jaz mislim, da v zemljo se niso udrli.

Veharica. Vso noč naj bi čakali! In otroci, Bog vé, kje zmrzujejo in trepečejo od strahu in glada.

Mlinarica. Jaz jih grem sama iskati, če noče drug z mano, in ne jenjam prej, dokler jih ne najdem.

Oče. Ali bodite pametni, mati mlinarica! Jaz upam, da kaj hudega se otrokom ni zgodilo, in če Bog dá, najdemo jih jutri zarano. Sploh pa, kod jih hočete zdaj iskati? Kaj veste, na katero stran so se obrnili?

Mlinarica. In če ne grèm, vem, da od skrbij vso noč ne bom mogla zaspiti, — oh, ti otroci!

Veharica. Kaj tacega mi še niso naredili, kolikor tudi mi delajo preglavice.

Oče. Radoveden sem le, kaj jih je izvabilo iz sobe. Morali so imeti kakšen poseben namen.